

ЗМЕЙ

Въ два образа мжжествени
и горди грѣй единъ
въ душата ми — съ тържествени
размѣри исполинъ.

За мене съ вѣчносжщата
героика блестятъ
и тоя дворъ и кжщата —
чутовенъ малъкъ свѣтъ.

Все виждамъ — отъ свѣткавици
огрѣнъ, пристѣпва съ вой
и яростни трѣскавици
дъждовниятъ порой.

Нощта е разбунтувана, —
като гора ечи;
и плѣвнята, надувана
отъ вѣтъра, бучи.

Дъждъ прѣсна; мама сгушена
подъ дрипа всичко пакъ
да подслони на сушина
се бие като въ брѣгъ.

Да се не гътне въ буйния
напоръ кладнята, съ прѣтъ
подпира въ мжноструйния,
проливенъ водоврѣтъ.